

18.371.000 K. Več kot 15 $\frac{1}{2}$ milijonev se bode moralo torej z davki poravnati. To pokrije pa je odvisno od finančne preosnove v državni zbornici. Treba torej na te sklepe čakati. — Druga seja (17. sept.) je bila že bolj živahna. Narodnjak Kukulovec je predložil namreč neki predlog glede šol v Celju. Ta predlog so mu bili socialisti podpisali. Zato so se prvaški klerikali s Kukulovcem hudo skregali. Tako je bil prvi prepir v deželnem zboru prepir med Slovenci. Klerikalni prvaki so seveda zopet vpeljavo splošne volilne pravice predlagali, čeprav vedo, da bi to cesar nikdar ne potrdil. Potem so se vršile razne volitve v odseke. — Tudi tretjo sejo so porabili prvaški poslanci v svoje narodnjaške namene. Znano je, da je v štajerskem deželnem zboru nemščina obravnavni jezik. To je tudi naravno, kajti slovenskih poslancev je komaj peščica in še ti znajo vsi dobro nemško. Vendar pa je nastopil dr. Verstovšek in zahteval prečitane neke nemne interpelacije v slovenskem jeziku. Glavar je dal interpelacijo enostavno Verstovšku, češ da jo naj ta sam prečita. In moč je to tudi storil. Pri temu je prišlo do burnih preprirov, ker je zlasti Korošec vedno izzival. No, slišati je moral marsikatero pikro besedo. Tako mu je zaklical posl. Wastian: „Vi vendar niste izdelovatelj bojnih rokavic, Vi ste vendar duhovnik!“ Popolnoma pravilno je tudi Wastian rekel: „Delajte to v ljubljanskem deželnem zboru in ne tukaj!“ Cela stvar se je tičala neke zastave (!), ki je bila v Gradcu (!!) razobešana. In ti ljudje pravijo, da so zastopniki slovenskega ljudstva. Popolnoma pravilno so napredni poslanci vprašali: „Ali je Korošec slovensko ljudstvo? Slovensko ljudstvo odločno protestira proti narodnjaški gonjini in zahteva gospodarsko delo v deželnem zboru. Deželni glavar je dal hujskačem tudi takoj pravi odgovor. Tri seje in dva škandala, — to je plod prvaškega dela! — Pri seji dne 22. septembra je nemški klerikalec Schoiswohl govoril in tudi škodljivost prvaške obstrukcije v državni zbornici omenil. Nato je prišlo seveda do prepira. Prvo besedo je imel Roškar, ki zna tako dobro streljati. Potem so se sprli slovenski poslanci s socialisti. Torej četrta seja in tretji škandal. Volitev v deželni odbor je imela ta-le uspeh: dr. Link, pl. Feyrer, grof Attems, dr. Hofmann pl. Wollenhof, M. Stallner, Hagenhofer in Robič.

Koroški deželni zbor zbral se je pretekli terek k rednemu zasedanju. Ta zbor je po zadnjih volitvah prav malo spremenjen in šteje skupaj 43 poslancev. Razmerje strank v koroškem deželnem zboru je sledeče: 6 upraviteljev in 4 nemško-narodni veleposestniki; 10 nemško-narodnih poslancev mest in trgov; kmetijske občine imajo 11 nemško-naprednih, 2 nemško-klerikalna in 2 slovensko-klerikalna poslanka; v splošnem volilnem razredu zastopajo ljudstvo 3 nemški naprednjaki in 1 socialni demokrat. Nemških naprednih poslancev je torej 28 in imajo ti vsled tega veliko večino v deželnem zboru. — Prva seja se je vršila 21. t. m. Otvoril jo je deželni predsednik baron Hein. Prvi nagovor jo imel novi deželni glavar pl. Aichelburg-Labia. Njegovemu izjavjanju glede koroškega šolstva posnemamo: Število šol podvrženih otrok na Koroškem je od 39.468 na 63.302 naraslo. Le 702 otrok ni hodilo v šolo. Ljudske šole so se povečale od 318 na 376, število učiteljev od 373 na 995. Lastnih šolskih poslopj je zdaj 344, medtem ko jih je bilo l. 1889 le 137. Poleg tega ima Koroška zdaj 12 meščanskih šol. Govornik je tudi zgradbo taverske železnice omenil in končal z „hoch“-klici na cesarja. Potem so bili poslanci zapriženehi. Da bi napravili nemir, storila sta Grafenauer in Ellersdorfer to v slovenskem jeziku. Ta dva možaka hočeta torej tudi v koroški zbornici narodnostni prepir udamačiti. — 2. seja se je vršila 22. t. m. Posl. Ellersdorfer je že 3 dnevni „urlaub“ zahteval, katerega se mu je prav rado dalo. Vršila se je daljša debata o volitvah v odseke. Zlasti Grafenauerja se je zaradi nesramnega hujskanja začasa deželnih volitev ošteo. Potem so se vršile volitve v odseke. Prihodnja seja se vrši 23. t. m.

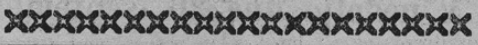
Zalogo bomb so našli v ruskem mestu Baku. Zanimivo je, da so bombe — policaji naložili. Šef policije je že v sodnijski preiskavi.

Srbski Jurček bode šel v Afriko. Dobil je namreč letni dohodek 100.000 frankov. Med afričanskimi divjaki se bode mož na vsak način dobro počutil.

Nemška šola v sv. Lenartu sl. g.!

Stariši, ki hočejo svoje otroke v novo nemško šolo v sv. Lenartu sl. g. pošiljati, naj se najkasneje do konca meseca septembra t. l. pri g. zdravniku dr. T. Zirngastu v sv. Lenartu oglasijo. Po tem terminu se ne bode nobenega otroka več sprejelo. Tukajšnji župnijski urad se je izjavil pripravljenim, da prevzame katoliški verouk na nemški šoli. Stariši! Oglasite se pravočasno in ne pustite se od nasprotnikov preslepiti!

Dopisi.

Brežice na Savi. Ko je korakal Johan Režman iz Gaberja št. 9 ob 5. uri popoldne iz živinskega sejma v Kapeli proti domu, napadla sta ga dva fantalina in mu oropala okroglo 500 krou, katere je mož od prodanih volov dobil. Sumljiva tega ropa sta neki Blažević po domače Vapot in Jurman; zaprli so ju že. Ta rop, kakor se že desetletja v našem okraju ni prepetil, napravil je veliko vznemirjenja. Kdo je kriv posurovelosti ljudstva? Mislimo, da v prvi vrsti tisti, ki bi morali mladino vzgojevati, ki jo pa le v političnem hujskanju podivjajo... V nedeljo dne 26. t. m. se bode vršil v Brežicah veliki mladinski shod. Po celi dekaniji se je raz prižnice oznanjevalo, da naj vsi fanti od 14. leta naprej gotovo pridejo. Seveda, na takih priredbah se mladino navadi pijančevati in potem, ako ji zmanjka denar, grè tudi ropati. Govoril bode na kmetškem shodu seveda vsemodri dr. Benkovič. Mož je znan, v vsakem oziru znan. Svoj čas je sicer izjavil, da ne bode nikdar „klerikalec“; ali to svojo besedo je hitro požrl. Danes je kolovodja te gospode. Cela priredba je komedija. Gospodje prvaki potrebujejo zopet kmetjskih grošov.

Sv. Lenart sl. g. Neka prvaška pisarska duša iz sv. Lenarta se zopet pridrne, objaviti lažičlanke v „Fihposu“ z dne 9. t. m. in hujskati proti tukajšnji nemški šoli. Dotični pisac, ki menda sploh ne ve, kaj dela, se tudi ponaša, kakor da bi on kmete „rešil“. Seveda, s tvojimi lažmi ne bodeš dopisun kmetom ničesar pomagal. Le škodoval jim bodeš na ta način. Mi, ki smo kmetom zastonj nemško šolo dali in s tem napravili priložnost, da se otroci nemščine priučijo, mi pač mislimo odkrito in pošteno o kmetu, mi mu na ta način zboljšamo njegov gospodarski položaj. Ako govori kmet le slovensko, pride nemški kupec s svojim tolmačem; kupec mora tolmača plačati; ta denar pa trpi kmet pri ceni. Naš kmet prodaja tudi svoje pridelke (vino, sadje, živina, perutnina) izključno Nemcem. Od tvojih sohujskačev, črni dopisun, ki jih imaš v Ljubljani, ne more naš kmet živeti. Zato išče tudi naš kmet pošteno in lepo sporazumljenje z nemškimi odjemalci blaga in zato se hoče tudi kmet nemščine priučiti. Vidiš, klerikalni dopisun, zato smo ustanovili nemško šolo, da kmetu pomagamo. To je naša poštena in odkrita politika. Ti in tvoji gospodarji pa hočejo kmetu le žepe izprazniti. Prvaški hujskači rabijo seveda vsa sredstva v boju zoper nemško šolo. Črni kibic, ki je vsak dan v farovžu, ve čisto dobro, da bode na nemški šoli tukajšnji župnijski urad verouk prevzel; vkljub temu pa laže, da je nemška šola protestantovska. Za nemško šolo imenovani nadučitelj je rimski katolik in eden najbolj kvalificiranih učiteljev. Tudi to ve dopisun prav dobro; in vendar laže ta podlež naprej, da bodejo kmetje deco protestantovskim učiteljem izročili. Dopisun „Fihposov“, št. lenartska občina je pripravljena, da ti preskrbi pristo mesto v Feldhofu pri Gradcu; tam se bodejo tvoje od alkohola pokvarjene možgane spočile! Izvrstno občinsko gospodarstvo in zgradba hiše za požarnike na najprimernejšem prostoru je dopisuna grozno razburilo. Pokažite, kmetje, da ne verujete takim plačanim lažnikom! Po-

šljite svojo deco v nemško šolo, kjer je bodejo katoliški duhovniki in učitelji podučevali, da se nemščine priučiti in da ji bode enkrat bolje šlo. Pridite dne 3. novembra z vašimi otroci k nemški šoli, da bode dopisun videl, kako se je lagal. Vsi za nemško šolo!

Kako se duhovnike preganja.

(Izvirni dopis.)

Št. Ilj na Dravi (Koroško)
dne 17. avgusta 1909.

Več posestnikov nam piše: Prvaški časnik „Mir“ od 21. avgusta tega leta se peča z našim splošno priljubljenim župnikom. Po vzoru prvaških bratov ga pogumno sramoti in zaganja se tudi do kneza Lichtensteina, zakaj se je pri razpisu naše fare poslužil svoje pravice in se ni dal na vekomaj pod škofovo kuratelo. Revers, ki ga je naš župnik podpisal, je postavno neveljaven in nemoralno je, če se tirja, kar je zoper postavo. Našemu župniku se je že davno poprej od škofa samega prigovarjalo, naj prosi za vsako župnijo, ki bo razpisana. Morda le zato, da se mu morejo prošnje vrniti in da bi ne zamudil, ko bi se razpisala kakšna župnija v Sibiriji. Dasiravno na petem mestu, vendar je bil kot vreden med vrednimi. Kdo je začel gonjo proti njemu prej in potem, ko je bil že prezentiran? Nedostojna so bila sredstva, s katerimi se je poskušalo župnika izpodrinuti. Šele odločna beseda je zamašila obrekovalcem umazana usta. Odkod so začele zoper župnika prihajati pri-tožbe, se še danes prav ne ve in se tudi župniku v obraz povedati neče. Ti tožniki se bojijo c. kr. sodnije kakor hudič križa. Naš župnik je ponižno prosil škofijstvo, naj se mu pove kdo, kaj in kdaj ga je tožil, da more tožnike pred c. kr. sodnijo tirjati in se opravičiti. Vse zastoj! Tožniki se ne smejo lesketati na solncu posvetne oblasti, ker bi je isto ožgalo. Ali je naš župnik bedak in suđen, ki se mora udati na vsako kleptanje? Tudi pri škofijski vizitaciji so mu bile na odločno vprašanje kleptulje zatajene. Predstojniki pa so dolžni dati podložnim čas in priložnost, da se morejo opravičiti. Oče ne zatajuje pred svojimi otroci njihovih obrekovalcev, ker ne sliši rad obrekovanja svojih otrok in ker hoče svoje otroke vzgojiti za može in ne za hinavce. Kdor govori resnico, se ne skriva pod škofijsko suktnjo in tudine trepeta pred posvetno gosposko. Ali še zdaj vse velja, kar se je pri vizitaciji župnika tožilo in celo mrličem v usta polagalo? Dokazi mrličev so medli dokazi, in kdor se jih poslužuje, vreden je Kaj-novega značaja. Zakaj se je od verodostojnih prič popolnoma opustilo, s čim bi se moralo pečati c. kr. državno pravdnistvo in še več drugih stvari? In te verodostojne priče so vendar pod prisego izpovedale! Koga je naš župnik kdaj zasmehoval, da se je vnel pretep, ki bi se ga bil sam vdeležil? Saj je to sodnijsko dognano. Kje je cele noči rajal? Župnik je prosil iz prižnice, naj se vendar oglasijo ženske, s katerimi se je tako poglavitno pregrešil in povsod tiho, kakor v cerkvi. Kdaj je šel iz gostilne pijan v cerkev? Strašno nalit je moral biti vedno, ker mežnar tega nikdar ni zapazil, dasiravno ni slep. Nasprotniki, ki so župnikovo vino srkali, so ga vendar enkrat po polnoči vjeli in ga tudi iz same hvalečnosti zatožili. Kdaj je slabo opravljal božjo službo? Tudi peščica sovražnikov mora v tem oziru pripoznati popolno zadovoljnost. Ali ni hodil v šolo? Kako je potem mogoče, da so otroci pri škofijski vizitaciji tako izvrstno znali, kakor nikdar poprej? Kdo more reči, da je župnik oče rajnega kuharčinega otroka? Povsod zado-stuje izpoved ženske, a župnikova kuharica je lažnjivka, ker njena izpoved izpodbija v nasprotnem mnenju z velikim veseljem se valjajoče breznačajneže. Kdo more reči, da otrok ni bil pokopan? Kdor je to okoli trosil, je podli obrekovalc in tako dolgo prasečkar, dokler to dokazal ne bo. Kdo je slišal kdaj župnika peti nesramne pesmi? Oglasite se vi farizeji! Tisti ki mu je vlezlo škropilo v glavo, naj se pusti operirati, ker nenadomestljiva škoda bi bila za njegove vodene možgane. Kjer dvom že zadostuje, tam se človek ne vojskuje in da na misli še ni colnine, največ veseli verodostojne

priče. Župnikove priče, ki se jih na noben način zasllišati neče, so seveda le „berači“, „pijanči“, „liberalci“ in vsled tega lažniki. Kdor s župnikom nikdar ni obdeval, samo zapriseže in škofijstvo je prepričano, da je verodostojen in njegova prisega neskončno resnična. Na takšen način nič ne pomagajo vsi večkratni opomini in vse krivične suspenzije, tukaj pomaga edino le pravična ne pa enostranska preiskava, in pravilna razsodba. Imenitno je, da župnik je lažnik in peščica njegovih nasprotnikov tako verodostojna, da njena resnicoljubnost ne pripušta niti sence dvoma. Izvrstno je tudi, da mi farmani, ki se nas noče zasllišati na noben način, in tudi, če zato osebno ponižno prosimo, ne smemo v danem položaju plačati župniku sv. maš, prejemati od njega zakramentov in poslušati njegovih pridig. Sploh bi naš po nedolžnem preganjanju župnik, ki mu je bila na po čisti ljudskosti in človekoljublju dišeči predlog škofijstva že od 22. februarja t. l. vstavljena plača, imel opravljati vse, kar je zastoj in komisar iz St. Jakoba z kompanijo, kar je za denar. To je klerikalna humanita in klerikalna ljubezen. Res je, da ima duhoven pravico do pastirovanja od svojega škofa, res pa je tudi, da se pri posvečenju duhoven zaveže, da hoče biti škofu in njegovim naslednikom pokoren v vseh — pravičnih rečeh, ker drugače bi bil služabnik satanov. Neumno je že, da mi farmani moramo imeti škofovo prepričanje. Ali nas bo silil k temu naš, za naš dušni blagor tako vneti župan Jožef Schaller, p. d. Martin na Trebinji, ki je bil le na župnikovo prizadevanje po petkratnem opetovanju volitve izvoljen županom in zdaj se tako hvaležnim skazuje? Sam občinski tajnik je župnika opozarjal: „Martina ne smemo voliti, ker se na njega, kot trgovca, ni zanesti“. Nehvaležnost je znamenje surove misli. Naš župnik opravlja še dalje dela pastirovanja, ker krivična kazen v vesti ne veže. St. lj. ni slovaški Černilov in ne leži v madžarski veleoblasti kakega Parvija. Naš župnik je obljubil dne 15. sušča t. l. da se bo do 1. majnika odpovedal župniji, če se mu bo pripomoglo do gotove penzije, in ne brezpogojno. Ne zamolčujte, kar vam ne diši. Naš župnik pa se ni pustil vreči iz hiše kot berač. Govorite resnico in ne zavijajte! Suspenzija se ni ponovila 16. sušča in zakaj se je pozneje ponovila, bo najbolj vedel povedati bivši komisar, župnik Ražun še s tremi pristaši. Župnikov rekurs od 12. maja t. l. v Solnograd je bil zavržen poleg mnogih nepravilnosti v odloki posebno zato, ker si je škofijstvo šele dne 3. junija t. l. od osmi neznanih prič pustilo zopet s prisego potrditi, kar je hotelo in kar nam dozdej znano ni. Potem se lahko reče v odloki: „O resničnosti izpovedij niti enega izmed osmi pod prisego zaslišanih prič od 3. junija t. l. se niti v najmanjšem ni dvomilo“. Kdo je mogel dvomiti? Župnik? Saj 12. maja o zaslišanju od 3. junija vedeti ni mogel. O resničnosti enega pa je škofijstvo vendar samo dvomilo, dasiravno je prisegal. Nadškofijstvo, ker na vzvišenem stališču, ne dvomi niti v najmanjšem. Mi farmani tudi ne dvomimo, ker ne vemo, ktere priče so bile, kar so pripovedovale in prisegle. Že ta stavek, ki ga je g. kancler dne 17. avgusta t. l. previdno izpustil, kadar je župnika v naši cerkvi na nedostojen način obdevalo, jasno priča, da se je med 12. majem in 3. junijem t. l. nekaj godilo za kulisami in da se priče dobro počutijo v temi. Zakaj niso izpovedale pred župnikom in njegovimi pričami? Enostranske izpovedi in na podlagi njih izrečene obsodbe, slišijo v delokrog justice, ki se ji pravi lynch ali samomaščevanje in katera nikdar ne more imeti za nasledek nezmožnost do pastirovanja. Pravimo še enkrat, da krivična razsodba in kazen v vesti ne vežeta. Autorita velja samo v verskih rečeh, v disciplinarnem ali kazenskem redu velja pravo. Prava autorita se mora posluževati pravnih sredstev, mora zasllišati obojne priče in šele potem sleparite ljudstvo z bogoskrunostvom. To je naše opravičeno prepričanje, ki ga nam iz sreca ne iztrga nobena oblast. Ali je krščansko sredstvo k spoznanju resnice zatočenca, duhovna pitati z lakoto? Naš župnik ni kakšen marokanski Bu Hamara — sin oslice — da bi bilo treba njegovo pokvarjeno fotografijo — sramotilno pismo od 15. avgusta 1909 — nositi po slugi župana Jožefa Schaller od hiše

do hiše, ali ga v „Mirovem“ zaboju voziti po Koroškem. Ali je krščansko sredstvo, če se farmani na dozdej nevljšan način šuntajo zoper svojega župnika, če se jim očitno od različnih podrepnikov donaja kriv nauk? Le pošljite te nauke v Rim, da sv. oče zvedo, kako se verno ljudstvo na nekterih krajih Koroške od političnih petelinov in verskih nedoukov slepari, vzgajajo verski hajduki in kali mir božji, ki je k zveličanju tako potreben. Kjer ni pogojev za greh, greha ni. Ktera božja in cerkvena postava ukazuje, da se mora človek podvreči krivičnim sodbam? Dobro znamo svojega župnika, ker ž njim občujemo kot s svojim bratom in ne pustimo ga blatiti po krivičnem od nobene strani. Dan 17. avgusta t. l. naj priča, da se pravni čut tudi v pristremem, kmečkem srcu probuja, in da tudi mi priprosti kmetovalci in bajtarji znamo ločiti dobro od hudega, prijatelja od sleparja, odkritosrčnega od hinavca in pospeševalca svojega blagostanja od grobokopa, hijene, da mi, ki se nam nalagajo dolžnosti, hočemo tudi svoje pravice. Toliko se nam je zdelo potrebno pojasnila tudi od naše strani, da ne bodo dobro misleči ljudje zbegani, kakor da bi objave v „Miru“ bile sv. evangelj.

Novice.

„Štajerčevi kmetijski koledar“ za leto 1910 bode izšel v pravem času. Lahko že danes trdimo, da bode ustrejel vsaki zahtevi in želji. Že prva dva letnika sta nam dokazala, da smo zadeli z izdajo tega koledarja v črno. Kajti ljudstvo na spodnjem Štajerskem in Koroškem potrebuje enostavno knjige, v kateri je vse to, kar se tekom leta išče in ki je poleg tega zabavno-podučna. „Mohorjevi koledarji“ mlajtjo vedno prazno slamo; namenjeni so le poklerikaljenju ljudstva. „Pratike“ so olikanemu kmetu vendar premalo. Torej je bila izdaja našega, v naprednem, gospodarskem duhu pisanega koledarja res velepotrebná. In v dveh letih se je ta naš koledar res tako udomačil, da zamoremo letos že 6.000 komadov tiskati. Kar se tega letošnjega našega koledarja (za leto 1910) tiče, obsegal bode zopet vse, kar je koristno in potrebno. V prvi vrsti bomo objavili veliko gospodarskih člankov o modernem kmetijstvu iz peresa najboljših naših domačih strokovnjakov. Zabavni del obsegal bode celo vrsto lepih povestij, pesni, šaljk in smešnic. Nadalje bode prinašal popolni kalendarij z vsem potrebnim, seznamek sejmov po Štajerskem in Koroškem, poštne tarife itd. Opremljen bode naš koledar tudi z lepimi slikami. Toliko naj povemo za danes. Prijatelje in somišljenike opozarjamo, naj se čimpreje na koledar naročijo. Cena mu bode kakor lansko leto (60 vin.), s poštnino 10 vin. več. Najbolje je, da se koledar ali v gotovem denarju ali pa v znakmah naprej plača, kajti poštno povzetje je drago. Kdor proda 10 izvodov koledarja, dobi enega zastoj. Torej, prijatelji naprednega koledarja, na delo!

Ljubljana in Belgrad. Prvaški listi še vedno tajijo zvezo z Srbi, to pa v kljub temu, da se je prvaško časopisje vedno za Karagorjeviče navduševalo. Dokaz te zveze pa je zdaj očividno. Neki Plut, mlad človek, ki je sedel svoj čas v uredništvu tržaške „Edinosti“, katerega je potem vlada zaradi srbske agitacije iz Hrvatske izgnala, prišel je zdaj v Ljubljano. Možicelj je nastavljen od srbskega tiskovnega biroja in bode trajno v Ljubljani ostal. On je tudi „Slov. narod“ z srbskimi članki zalagal. In zdaj vprašamo: zakaj ostane Plut v Ljubljani? Druzega namena ne more imeti, nego da dela „štimungo“ za Srbe in da agitira med Slovenci za srbske ideje. Kaj pravijo prvaški listi k temu?

Iz Spodnje-Štajerskega.

Korošec je pričel! Mariborski dr. Anton Korošec je katoliški duhovnik. To dokazuje njegova tonzura, debeli njegov trebušček in njegovo pobožno ravnanje. Mariborski dr. Anton Korošec pa je tudi žurnalist in šef-redaktor. To dokazujejo nesramne, podle laži v klerikalnih listih, to dokazujejo tudi razni sodnijski akti. Mariborski dr. Anton Korošec je tudi — političar prve vrste. To dokazuje že dejstvo, da je državni in

deželni poslanec in bogve kaj še vse... Kot državnega poslanca tega moža že itak tako dobro poznamo, kakor ga pozna velecenjena gospodična Ida. Kot deželnega poslanca pa smo ga šele zadnjič spoznali. V prvi seji deželnega zbora, ko bi moral še molčati in poslušati pametne može, kako se dela, je Korošec namreč že nastopil. Vstal je in se pritožil, da — deželni namestnik ni tudi slovensko govoril... Veste kaj, ljudje božji, lepo je, prav lepo, ako človek kaj na svoj materni jezik drži. Ali deželni zbor je za gospodarsko delo in ne za vaje v raznih jezikih. In ako se mora res že povsod vpoštevat slovenski jezik, no, potem naj kaplan Korošec tudi že enkrat zahteva, da se bode v cerkvi mesto latinščine slovenščino rabilo... Korošec nastop pri prvi seji nam je dokaz, da hočejo prvaški poslanci tudi v deželnem zboru edino narodnostno gonjo uganjati. In to si je treba že zdaj zapomniti! Sicer pa še nekaj vprašamo: Kaj se stori z uradnikom, ki ne izvršuje svoje službe? Reče se mu: adio, hodi tvoja pota. Kaj se stori s hlapcem, ki hodi po krčmah, mesto da bi svojo dolžnost izvršil? Da se mu brco! In Korošec? Ali izvršuje on svojo duhovniško dolžnost? Ali bere sv. mašo vsak dan? Ali posluša spoved? Ali gre bolnike tolažiti? Ali čita svoj brevir? Ne vemo, ne vemo! Pač pa vemo, da uganja dan za dnevom in leto za letom politiko. In zato pravimo: Korošec, sleči tvojo duhovniško suktnjo, kajti po vsem človeškem pravu nimaš pravice jo nositi!

O sokolski veselici, ki se je vršila predzadnje nedeljo v ptujskem „narodnem domu“, smo že poročali in sicer resnično poročali. Povedali smo namreč, da ni prišlo do nobenih preprirov in pretepev, ker se od nobene strani ni izzivalo in ker ni bilo nobenih tujih hujskačev navzočih. Mislili smo, da je stvar s tem končana in da bodejo tudi prvački zadovoljni, da se je vse v redu in brez kaljenja miru vršilo. Ali zmotili smo se, zmotili v prvi vrsti zato, ker smo upali, da bodejo prvaški listi poskusili enkrat resnico pisati. Naše prepričanje je zdaj, da prvaški listi sploh ne znajo več resnice pisati. Kajti toliko brezsravnih infamij, toliko podlega zavijanja in pačenja resnice, kakor so si ga prvaški listi ob priliki te sokolske veselice privoščili, videli smo pač malokedaj. Narodnjaški listi so že naprej hujskali, češ da se ptujski Nemci na pretepe pripravljajo. Ko pa je veselica nedelja nekaljena in mirno končala, pisali so ti listi, da so se Nemci bali, da so se pred sokoliči poskrili, da je orožništvo onemogočilo vsako napadenje itd. Res je pa, da se živa duša ni za ptujske sokoliče brigala, da so meščani šli svoja pota; da ni bil nikdo na kolodvoru, ko je prišlo tistih 20 možicelj iz Maribora in drugih krajev. Kdo bi se tudi za vse to brigal? Saj ni prišel noben „sokol“ v garibaldijski uniformi! Vse govorice o pripravah Nemcev itd. so torej gola laž, ki jo imajo celjski hujskači na vesti. Skoraj še bolj nesramen pa je bil to pot „Slov. Gospodar“, v katerega odlagajo duhovniški hujskači svoje neslanosti. Ta „Fihpos“ je lagal, da so stali „nemčurji“ s polnimi žepi jaje na kolodvoru, da pa so se potem zbal, da so orožniki po gostilnah popivali in da je bila sploh vsa priredba „velikanska blamaža za ptujske nemčurje.“ — To zavijanje je res že prehudo. Spisal je to laž neki blagoslovljeni mazač, ki je bolan, ako se ne laže. Blamaža? Ako je bila ta nedelja res kakšna „blamaža“, potem je bila to v prvi vrsti za prvačke, katerih oklici nimajo nikakoršne privlačne sile več in „blamaža“ za tiste plačane hujskače, ki so hoteli tudi to nedeljo prepire in pretepe. Klerikalci sami pa so se menda res zbal, kajti oni so agitirali proti tej veselici... Nam se to divjanje prvaških listov iz srca gnusi. Sram naj bode lažnike! Ali zdi se nam, da ima vso to pačenje resnice prozoren namen. V dnu svoje črne duše so namreč prvaški hujskači obeh strank upali in želeli, da pride v Ptuj zopet do pretepa. Hoteli so te pretepe imeti! Kajti potem bi zopet lahko nesramno lagali, da so bili slovenski kmetje tepeni, da se je slovenstvo tepalo itd. To je resnica! To pot se prvaškim hujskačem seveda ni posrečilo, kajti nemško kakor slovensko ljudstvo je bilo prepametno, da bi se